

Zašto „Frane milimetar“?

Bilo je to ranih 70-tih prošlog stoljeća, ne sjećam se točno koje godine. Frane Višić bio je vozač autobusa s kojim smo išli na izlet na Biokovo. Naravno autobus pun planinara, oko 40-tak putnika. Iz Splita za Makarsku, pa prema Vrgorcu 6 km., gdje se odvaja najviša brdska cesta u RH duga 23 km., do najvišeg vrha Sv. Jure 1762 m na Biokovu.

Inače zavojita i strma tada makadamska cesta (asfaltirana tek 1978 g.) od prijevoja Staza, a nešto prije Ravne Vlačke, ima jedan oštar zavoj (serpentina) koji je trebao savladati autobus, ili bolje rečeno vozač busa.

Vozač je započeo sa radnjama ulaska u lijevi zavoj malo naprijed, malo natrag, sve dok dok putnici na strani busa, okrenuti prema padini, nisu počeli uspaničeno vikati. Naime kroz prozore busa s visine nisu mogli vidjeti cestu koja je „nestala“ pod njima. Ali vozač Frane je cestu dobro vidio u retrovizoru busa. Zbog panike koja je nastala od strane putnika na lijevoj strani busa, Frane ga ipak zaustavi i obrati se planinarima: „ne bojte se, sve će biti u redu“, ipak otvori vrata busa i kaže: „ako netko želi, neka izađe“. Gotovo svi putnici izađu nastavljajući sa sigurne udaljenosti gledati vozačevu „vratolomiju“. Frane kao i uvijek miran, priseban, staložen, veseo i nasmijan, ponovo nastavi sa radnjama svladavanja zavoja. Malo po malo, a neki bi rekli „mic“ po „mic“ i zavoj je savladan. Oni koji su to gledali sa strane, pričali su kako je stražnja guma bila jednim manjim dijelom izvan kolnika. Ušavši ponovo u bus planinari su prepričavali kako je vozač milimetarskom točnošću uspio savladati zavoj.

Taj njegov postupak, za ovu priliku ipak malo predugačkim autobusom, uštedio nam je mukotrpno hodanje po makadamu do Vošca. Ne sjećam se čija je to bila ideja u busu, ali svi su se složili da vozača Franu od tada zovemo - Frane milimetar.

Taj nadimak koji smo mu dali pratio ga je do kraja života.

Tekst: Goran Gabrić